

FÜGGETLEN MAGYARORSZÁG

„A legnagyobb cél pedig itt, e földi létben
ember lenni mindég, minden körülményben”
(Arany János)

„Az igazat mondd, ne csak a valódit.”
(József Attila)

A rendszerváltozás veszteségeinek érdekvédelmi, közéleti, politikai Hon-LAPJA

Nyomdai kiadását alapította: **1993-ban az osztársadalmi érdekvédelmet országos hatáskörben ellátó**
társadalmi szervezet, a

FÜGGETLEN NÉPKÉPVISELETI SZÖVETSÉG /FÜNÉSZ/

SAJTÓPOSTA

A rendszerváltozás veszteségeinek készülő világhálós népújság, a **FÜGGETLEN MAGYARORSZÁG** tömegkommunikációs rovata, benne a lakosság aktuális témakörű **egyetértő észrevételeivel**, jobbító **kritikai jelzéseivel, tiltakozásaival, kérdéseivel, javaslataival**, amelyek névvel, jeligével, illetve ezek nélkül is nyilvánosságot kaphatnak — a lapunkhoz elektronikusan, postai úton, illetve személyesen eljuttatott információk ellenőrzött és szerkesztett változatában, megőrizve minden közlendő anyag eredeti tartalmának lényegét.

- (1) Mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához.
- (2) Magyarország elismeri és védi a sajtószabadságot./ Részletek az **Alaptörvény VIII. cikk-éből**/

*

3. § A Magyar Köztársaságban a médiaszolgáltatások szabadon nyújthatók, a sajtótermékek szabadon közzétehetőek, az információk és a vélemények a tömegkommunikációs eszközök útján szabadon továbbíthatók... /Részletek a **médiaszolgáltatásokról és a tömegkommunikációról szóló 2010. évi CLXXXV. törvényből**/

*

4./ § (1) A Magyar Köztársaság jogrendje elismeri és védi a sajtó szabadságát, valamint biztosítja sokszínűségét.

(2) A sajtószabadság kiterjed az államtól, valamint bármely szervezettől és érdekcsoporttól való függetlenségre is. /Részletek a **sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvényből**/

Internet: www.fuggetlenmagyarorszag.hu
E-mail: fuggetlenmagyarorszag@fuggetlenmagyarorszag.hu
Levélcím: 6000 Kecskemét, Tinódi u. 6. B/IV/26.

Főszerkesztő: **Velkei Árpád**

Közönség-vélemények az idén rendezendő Eurovíziós Dalverseny hazai második elődöntőjén hallottakról-látottakról

A zsűri botfülű lehetett, vagy külföldre elkötelezett...

Aki átlagemberként, vagyis a nemzet egyik oszlopos tagjaként figyelte a **bakui dalfesztiválra** készülődés jegyében rendezett hazai elődöntők tévés közvetítéseit, az tudja, érti, miről beszélek: szinte nézhetetlenül, élvezhetetlenül alacsony színvonalú zenei produkciók kerültek kiválasztásra, a döntőbe juttatásra. Azokból én, aki jó ötven esztendeje kedvelem a slágereket és az egyéb funkciójú könnyű melódiákat, egyetlen kottasornyi részt sem voltam képes megjegyezni, dúdolgatni.

Bár nincsenek a dolgról hivatalos információim, mégis kötve hiszem, hogy a most soron lévő azerbajdzsáni nemzetközi dalvetélkedőn való részvétel kizárólagos feltétele lenne, hogy a benevezett szerzemény teljességgel mentes legyen a dallamosságtól. Márpedig a színpadi döntőnkök csupa ilyen kompozíciónak adtak zöld utat a további versengéshez. Igaz, a közönség is efféle paraméterű nótákra voksolt. Vagy jobb híján voksolhatott.

Fel nem foghatom ép ésszel: az Egy cica, két cica, száz cica..., a Falu végén faragnak az ácsok..., a Húzzad csak kivilágos virradatig..., a Te, rongyos élet..., az Egy Duna parti csónakházban..., a Szervusz liget, Városliget..., a Hétre ma várom a Nemzetinél..., a Ma este babám a faszorba megyünk..., az Isten véled édes Piroskám..., a Kislány a zongoránál..., vagy mondjuk az Angyalföldi pálmafák... című örökzöld melódiák országában miképpen lehet fesztiváli jelöltként futtatni olyan nótákat, amelyek kilógnak az illetén hagyományos magyar könnyűzenei kincsből? Hát ha gyökeresen szakítunk az egyedülállóan szép dallamvilágunkkal, illetve azokat lényegében megtagadjuk, milyen meggondolásból és jögon merjük kijelenteni, hogy **nemzeti szerzeményt** viszünk **Bakuba**?

E kérdésekre csak ekképpen válaszolhatok: A soron lévő **eurovíziós** program előkészítésére, megszervezésére és lebonyolítására vállalkozott, vagy arra valakitől-valakiktől felhatalmazott produkciós csoport kontrollálatlanul, tehát a legteljesebb önállósággal tevékenykedett, ama felfogással, meggyőződéssel, hogy zsebükben van a bölcsek köve. Persze, azt sem zárhatom ki, hogy a zsűrizők botfülűek a fülbemászó nótákkal szemben, vagy talán túlzottan elkötelezettek a külföldi producerek kívánalmai iránt. Ez utóbbit pedig csak alátámaszthatja, hogy tág teret engedtek-engednek az angol szöveg használatának, ami afféle gyarmati függőséget sejtet a nyelvhasználatban is.

Korántsem egyedüli álláspontom, ha bármelyik produkció is kijut Azerbajdzsánba, ott belekerül a több tucatnyi hasonló zenei produkció kavalkádjába, ahol könnyen el lehet szürkülni, kallódni. De ha mégsem így lenne, akkor sem mondhatom, hogy magyarként büszke lehetek majd az olyan dalra, amely nem érinti meg a lelkemet, hiszen kiesik a fülemből.

Mindent összegezve, teljességgel egyetértek e **világhálós népújság** e témakörben megjelent cikkeinek ama kitételével: a továbbiakban egy újólag létrehozandó **Nemzeti Rendező Iroda** jogosultságává kell tenni az ilyen és hasonló nemzetközi zenei részvételünkre vonatkozó minden feladatot, elejét véve ez által a magán-produceri szféra önhatalmúságának, a társadalmi hagyományoktól való gyökeres eltérésének! /N. Ibolya - Budapestről/

Baku és a feledés homálya

Ama korosztályhoz tartozom, akik a nyilvánosság elé került **eurovíziós** rendeltetésű nóták szerzői, hangszerelői és előadói voltak, ezért többnyire ismerem a mostani könnyűzene stílusait, műfajbéli eltéréseit, sokszínűségeit, modern hangzásvilágát, mégis azt mondom: **nem szabad teret engedni annak, hogy a szponzori erők diktálta nemzetközi értékrendeknek vessük alá a több évtizedes múltú dallamos magyar zenénk hagyományait!** És megengedhetetlen, hogy ilyen vonatkozásban is **sutba dobjunk, vagyis gyakorlatilag felcseréljük a szép magyar nyelvünket, az idegennel, például az angollal.** Mert ha ez a folyamat a gazdaságban, a politikában, a társas érintkezésekben, meg már a zenei kultúrában is folytatódik, **előbb-utóbb levehetjük az országunk névtáblájáról nemcsak a „köztársaság” szót, de a „magyar” jelzőt is.** Azt nem zárom ki, valakik erre „játszanak”, de a százezrekkel, milliókkal együtt e hazában, én is minden lehetőt megteszek, hogy az ilyen galád szándék megfiúsuljon.

A fülemig eljutottak ugyan a kiválasztott szerzemények, még a fölöttébb idegesítő idegen hajlítások is, de azokat igyekszem mielőbb a feledés homályába tenni. S noha több nyelven, így angolul is eléggé jól tudok, **baromian zavart, hogy a második elődöntőn bemutatott produkciók kétharmada angolul hangzott el.** Egyfelől sejtem, hogy a hazai lakosságunk elsőprő többsége, amely **nem beszél nyelveket, mennyire érdektelenül, közönyösen hallhatta, nézhette e produkciókat,** másrészt azzal is tisztában vagyok, **a nem könnyen, vagy egyáltalán énekelhető új zenei alkotások számukra egy hajító fát sem érnek.**

A baráti köröm egybehangzó véleményét is tolmácsolom most, miszerint: az „Állítsátok meg az időt”, meg az „Európa, egy a szívünk” című dalnak **feltétlenül a döntőben lenne a helyük, s ez utóbbinak pedig Bakuban is!**

A különféle klubokban és más szórakoztató rendezvényeken olykor segítőként is részt veszek, így hát szinte a bennfentesek alaposságával jelenthetem ki: **szakmailag hiba volt, hogy a körülbelül 200 pályázatból ugyanazon személyek választották ki az elfogadott dalokat, akik zsűriztek is a színpadi bemutatókon!** Mert hogy itt a részrehajlásoknak széles lehetősége volt, hiszen a kulisszák mögött már megkezdődhetnek az egyeztetések a siker felé taszigált produkciókról. Azt nem tudni, e folyamatokban az ízlésnek, a pénzügyi motivációnak, vagy mindkettőnek egyszerre volt-e a döntő szerepe. Szóval, én a kristálytiszta tisztességet, korrektséget hiányolom itt. Egy teljesen új összetételű, s régóta sikeres, meg közismert szerzők, énekesek alkotta bíráló bizottság sokkal alkalmasabb lett volna a döntésekhez.

Végezetül magam is csatlakozom a mások által ezen elektronikus hasábokon már előterjesztett javaslatához: **a nemzeti méretű zenei programok gazdája a jövőben a megalakítandó Nemzeti Rendező Iroda legyen! /A zenei klubokban otthonos Géza, Somogy megyéből/**

Miféle közönség szavazott az elődöntős dalainkról?

Enyhén szólva döbbenet hallottam a műsorvezetőktől, hogy az első elődöntő során 32 országból — még Líbiából is — érkezett az összesen 30 ezernyi SMS. Hát nem tudom... Számomra aggályos, hogy a magyarországi közönségsvavazati győztes zenei produkciók kiválasztásában most már részt vehet úgymond boldog és boldogtalan is.

Jó érzéssel csak azt feltételezhetem, hogy ennyi országban élnek magyarok, akik jelentős része szombat esténként a képernyő elé cövekelte magát, hogy az **eurovíziós** programunkat figyelemmel kísérje, s a kínálatból válasszon. De bennem a gyanakvás is: **Mi és ki bizonyíthatja, hogy csupa honfitársunk voksolt külföldről? És ha idegen állampolgárok is bekapcsolódtak az**

üzenésbe, mondjuk azért, mert az angol nyelvű szöveget értették, s a budapesti tévé segítségével nézett, hallott dalokat pedig azért kedvelték meg, hiszen a hozzá hasonló 100 számra csendülnek fel naponta a szűkebb környezetükben is?

Nem hiszem, hogy szabályszerű és igazságos döntés volt lehetővé tenni a határainkon túl élők, vagy tartózkodók voksolását is a magyar dalverseny esetében. Ugyanis ily módon a tényleges nemzeti döntés valóságát szenvedett csorbát, miáltal annak tisztasága megkérdőjelezhető.

A demokráciát ez esetben is a csaknem 10 milliós hazánk zenebarátai érdekében kellett volna alkalmazni, vagyis elejét venni annak, hogy a külföldiek „besegíthessenek” az tetszésnyilvánításaink eredményeinek alakításában. Nem is beszélve arról, hogy **korántsem 32 ország számára rendeztük a dalversenyi válogatást.**

Persze az sem lehetetlen, az ebbéli „éter határnyitást” éppen a program főrendezői készítették elő, abbéli félelmükben, hogy **az átlagfüleket el sem érő, vagy onnan gyorsan kieső nóták gyér közönségzavazataival ne süljenek fel.**

Egyébként rosszul tette a főrendezői gárda azt is, hogy **a vezetékes telefonosok népes táborát egyszerűen kikapcsolta a voksolásból.** Nem akarok én túl messze menő következtetésre jutni mindebből, de van egy sejtésem arról: **ez a tiltás fennakadna az esélyegyenlőségi törvény kulturális végrehajtása vizsgálatának szűrőjén!**

És még valami:

Ha e rendezvényeken tényleg jelen volt a közjegyző, **miért nem láthattuk?** Mért nem mondta ő el a nézőknek, hogy **a voksolásnál mindent rendben talált?** Kinek állhatott érdekében ez a fantomi háttér? A nézőket egyébként talán érdekelhette volna az is, hogy a **szavazáshoz felkínált dalok milyen sorrendben értek el sikert, s a győztesnek mennyi voksa lett?**

Hát talán majd legközelebb helyre kerülnek e dolgok, például az által, hogy **állami irányítású szervezők-rendezők lesznek ezen programok gazdái...** / Pest megyei **Zenebolond/**

Dalfesztiváli ügyben összefonódtak a közszolgálati és a kereskedelmi televíziók?

Fogalmam sincs, milyen megfontolás alapján és célból döntöttek arról az **eurovíziós** magyar részvételre készülődő illetékesek, hogy a szerzők, a hangszerelők és az énekesek tekintetében kizárólag a kereskedelmi televíziók tehetségkutatóin megjelent fiatalokat juttatják szerephez.

Ugyanis az egyik negatívuma e versengéseknek: **hovatovább agyoncsépeltek, vagyis szükségtelenül gyakorta ismétlődők, miáltal óhatatlanul bekövetkezett itt is a szakmai színvonal devalválódása.** A másik gond: **a hasonló nyugati show-műsorok úgymond majmolása révén elveszik véglegesen a magyar dallamkultúra ápolásának lehetősége, igénye, amelyek helyébe olyan ellenállhatatlanul lépnek az angol nyelvhasználathoz, kiejtéséhez szorosan simuló zenei motívumok, mint ahogy a nyár zivataros felhőzete beborítja az eget.** A harmadik és a legdöntőbb probléma: **a kereskedelmi csatornák az úgynevezett sztárok után fókuszáltak a rendezvényeiken, s nem a legszebben hangzó dallamokat kerestették**

Bár szinte bántóan nagy volt a csinnadrattája a megasztáros és X-faktoros műsoroknak, a környezetemben szerzett tapasztalatok szerint, a nagyközönség soraiban egyre kevesebben kísérik figyelemmel azokat. Persze a szervezők, a rendezők összehozhatnak kisebb tömegeket az indulók családtagjai, rokonai, ismerősei és rajongói segítségével, s ha azokkal megtöltik a

termeket, hát zúghat a füttyülés, a visítás, a tapsorkán, amit lehet hathatósan bömböltetni a tévén át. Csak hogy tény az, hogy mindez egyre több ember számára lesz unalmas, érdektelen. És az is valóság, hazánk nem igényel ilyen létszámú és csak egy szűkös réteg-igényt szolgáló könnyűzenészt, akiből nem kevesen lesznek tisztavirág-életűek, ami azt jelenti, nemcsak az általuk tolmácsolt dalok felejtődnek el, de ők, maguk is.

Visszatérve a **Bakuban** sorra kerülő dalfesztivál magyar elődöntőjéhez, az látható, hogy a köztelevíziós producer-csoport zömében a kereskedelmi televíziók szóban forgó résztvevőire építette e műsorát. Ezzel magyarázható: az elhangzott 20 nóta szinte teljes egészében a tehetségkutatói miliő melódia-világát idézte, amihez kapcsolódott az angol nyelv is. Következésképpen, sok néző számára szinte teljesen érthetlenné vált a kinyilvánított szándék: ezen összefonódó versengésben akarják megtalálni a nemzet dalát!

Többek reagáltak az általam lakott térségben ez utóbbira úgy: a fene eszi meg az egészséget, ha nem a régóta és széles körökben ismert, kedvelt, szeretett szerzők és énekesek közreműködésével folyik az illetén dalkeresés!

Az vitathatatlan, hogy egy kontinensnyi nézőtábort megcélzó könnyűzenei seregszemlére célszerű a legtehetségesebb zenészeket, énekeseket kiküldeni, s nem baj, ha azok fiatalok, de fontos, hogy a dal, amit megszólaltatnak, ténylegesen reprezentálja országunk egyedülállóan szép dallamkincseit, a harmóniát, s ezek kibontásához, megjelenítéséhez igénybe kellett volna venni a tapasztalt szerzőink, művészeink közreműködését is. Kár, hogy mindez nem egészen így történt... / Igényes tévénéző – Debrecenből/

2012. február 7.

Rovatszerkesztő: **Velkei Árpád**

Írja, kérdezze, szerkessze, olvassa

a rendszerváltozás veszteségeinek készülő

VILÁGHÁLÓS NÉPÚJSÁGUNKAT,

a

FÜGGETLEN

MAGYARORSZÁG -ot !

Internetes cím: www.fuggetlenmagyarorszag.hu

E-mail cím: fuggetlenmagyarorszag@fuggetlenmagyarorszag.hu

Levélcím: **6000 Kecskemét, Tinódi u. 6. B/IV/26.**
